

Ziua Invatatorului - ZIUA ÎN CARE ȘI REGII VISEAZĂ SĂ FIE ÎNVĂȚĂTORI

Azi, când litera noii legislații a educației este dominată de titlul de profesor, inclusiv la ciclurile preprimar și primar, învățătorul pare o categorie profesională anacronică, pe cale de dispariție. Pentru că și-au completat studiile cu destule sacrificii, învățătorii înșiși au optat să fie numiți profesori, uitând că denumirea de învățător are cel mai limpede înțeles didactogen din întreaga titulatură profesională din învățământ. De la învățătorii satelor pe seama cărora Spiru Haret crea un sistem de învățământ fără egal, la învățătorii neamului, până la marele învățător al omenirii, răstignit pe cruce în zilele lui Ponțiu Pilat, învățătorii străbat istoria popoarelor civilizate ca un fluid cald de pace și înțelepciune.

Vom spune că pe 30 Iunie, de Soborul Sfinților 12 Apostoli, ne îndreptăm privirea spre apostolul neamului românesc, Învățătorul. Sărbătorim în primul rând ziua normaliştilor, a absolvenților de liceu pedagogic, adică a acelor persoane veșnic tinere pentru care meseria de învățător este vocațională, de aceea încă din adolescență au decis să se dedice școlii, să pătrundă tainele pedagogiei, să se apropie de sufletul copilului pentru a-l îmbogăți cu învățatură. Ei înșiși bogăți „în lipsuri, în îndatoriri și în iubiri de moșie”, cum se spunea la un congres învățătoresc din 1923, învățătorii sunt adevărații creatori de bogăție, pentru că fundamentele culturale și morale ale omului activ și util societății ei sunt cei care le sădesc.

Sărbătorim apoi toți lucrătorii cu har din scoala românească indiferent de denumirea cu care activează sau cu care s-au pensionat: educatoare, învățători, institutori, maiștri instructori, antrenori, profesori, asistenți, conferențieri, directori, decani, rectori etc. Cu toții aparțin aceleiași familii, toți au ceva din portretul uman al învățătorului.

Să ne amintim câteva linii din acest portret. Învățătorul nu se deosebește prea mult de cei doi apostoli ai creștinătății, Petru și Pavel, este și el un propovăduitor modest, cu inimă mare, cu răbdare desăvârșită, bunăvoință și înțelepciune să dea și la alții. Adeseori cu grijile casei în spinare deschide poarta școlii și acolo le lasă, în clasă intră cu zâmbetul pe buze și căldură radiantă. Ochii vioi ai discipolilor îl urmăresc atent, îl analizează, încuviințează prin faptă ce li se cere și nu ies din cuvântul său, ba sunt în stare să se și certe acasă cu părinții lor, spunându-le: „Doamna învățătoare/domnul învățător, așa a spus!”. De veacuri, cuvântul lui, al magistrului are cele solide și mai adânci rădăcini în memoria omului.

Printr-un reflex al urcușului, respectul pentru dascălii care i-au format se rarefiază la mai marii societății, cu o singură excepție, pe care o vom cita în final. În ciuda nedreptăților și umilințelor cu care îl tratează cârmuitorii, învățătorul nu-și abandonează munca și cu dăruire neștirbită își face nobila meserie. Hrana sufletească și haina ponosită îi dau putere, îi țin de cald pe un drum pe care îl urmează neabătut și apostolic. Știe că micuții au mai mult ca oricând nevoie de privirea lui senină, înțelegătoare. Azi, mai mult ca oricând trebuie să preia din îndatoririle părinților, deoarece aceștia sunt copleșiți de grijile zilei de azi și mâine și adesea sunt plecați pe alte meleaguri, pentru a-și căuta o pâine trudită. În mesajul Tronului către un congres AGIRO interbelic regele Ferdinand spunea: „Dacă soarta nu m-ar fi pus acolo unde sunt, aș fi fost învățător”.

La mulți ani, învățătoarele, rege neîncoronat al educației!

Prof. Lucia Cojocaru și prof. Vioara Temian,
Sindicatul Liber al Învățământului Preuniversitar Clujean

